

‘Je bent op de verkeerde speelplaats meisje, de kindjes van de lagere school spelen daar.’ Een vriendelijke dame wees in de richting van het voetbalveldje. Myra keek naar de grond en fluisterde: ‘Ik zit in het eerste middelbaar, mevrouw.’ De dame hurkte neer. ‘O sorry, ik dacht dat je nog in de lagere school zat. Heb je enkele klassen overgeslagen misschien? Je ziet er echt wel een slimmerd uit.’ Ze schudde haar hoofd. ‘Nee mevrouw, ik ben twaalf,’ zei ze met een trillend stemmetje.

De tiener voelde zich net een kleine kleuter. Hier was ze al maanden bang voor geweest. Ze wilde helemaal niet behandeld worden als een baby. Myra wilde nu echt niet gaan huilen. Dat had ze met zichzelf afgesproken. Kinderen die naar de middelbare school gaan, huilen niet meer. Maar als deze dame haar niet snel met rust zou laten, zou haar goede voornemen meteen in de vuilbak belanden.

‘O, excuseer me. Ga maar snel naar je rij dan. De bel zal zo meteen gaan.’ Snel beende de vrouw weg. Myra keek haar na. Ze voelde eigenlijk een beetje medelijden met haar. Ze wist duidelijk niet hoe ze zich moest gedragen of wat ze moest zeggen. Tja, het meisje wist natuurlijk wel dat ze er eerder uitzag als iemand van acht jaar dan van twaalf, maar daar kon ze toch niets aan veranderen.

Op de lagere school had er nooit iemand raar over gedaan. Tja, iedereen kende haar al van in de kleuterklas. Als je elkaar al

negen jaar kent, dan valt het niet meer op of iemand groot of klein, dik of dun is.

Twee maanden lang had Myra niet kunnen genieten van de vakantie. Twee maanden lang stress, stress en nog eens stress. Iedereen die de stap van de lagere school naar het middelbaar maakt, voelt wel wat zenuwen. Dat is niet meer dan normaal, maar voor Myra was het toch net iets anders.

Samen met haar vriendinnen had ze afgesproken om naar dezelfde middelbare school te gaan. Maar het nieuwe systeem van de overheid had er anders over beslist. Vanaf dit jaar moet je je op een onlineplatform aanmelden en een top drie invullen van scholen waar je naartoe wil gaan. En de computer kiest dan een school voor jou. Heel erg vreemd hoor. Samen met de meester van het zesde hadden ze vorig schooljaar alle scholen in de buurt bezocht. Ze kregen overal een rondleiding en hier en daar mochten ze een lesje meevolgen. In de technische school hadden ze zelfs een houten kadertje mogen maken en op de afdeling schoonheidsverzorging kregen ze een heuse handmassage van de derdejaars. Ze hadden zich rotgeamuseerd. En hun keuze was duidelijk. Myra ging samen met haar beste vriendinnen naar het Atheneum. Dus allemaal gaven ze deze school op als hun nummer één.

Iedereen kreeg een maand later een mail met hierop de bevestiging van hun schoolkeuze: het Atheneum. Behalve Myra... Zij had ook een mail gekregen. Hierin stond iets in de aard van: Met spijt in het hart moeten we u meedelen dat er voorlopig geen plaats voor u is op de school van uw keuze. U staat momenteel op de wachtlijst op nummer 265. We raden u

ten stelligste aan om u voorlopig elders in te schrijven. Als er plaats vrijkomt in de school van uw keuze, zal de desbetreffende school u contacteren. Met vriendelijke groeten, blablabla....

Myra's vriendinnen waren door het dolle heen dat ze samen naar het Atheneum konden. In hun whatsapp-groepje floepte het ene berichtje na het andere erop. Teleurgesteld typte Myra: Geen plaats meer voor mij. Wachtlijst. 😞

De tranen hadden uren over haar wangen gelopen. Mama en papa hadden hun best gedaan om haar te troosten maar zo'n tegenslag kwam je niet zo snel te boven. Na enkele boze telefoontjes van papa naar het Atheneum, kwamen ze tot de vaststelling dat er echt niets aan te doen was. Alleen een mirakel kon ervoor zorgen dat er 265 personen zich uitschreven zodat Myra toch nog naar haar voorkeursschool kon. Maar nuchter als ze was, geloofde het meisje niet in mirakels.

De dagen nadien had mama de ene school na de andere opgebeld om te vragen of zij nog een plaats vrij hadden. Na ettelijke telefoons kwam er eindelijk een positief antwoord van een school enkele dorpen verder, de Ursulinen. Zij hadden nog plaats vrij en Myra werd ingeschreven. Twee maanden lang hoopte ze op een verlossend telefoontje van het Atheneum maar toen er op 31 augustus nog steeds geen reactie was gekomen, stond het vast. Myra zou het nieuwe schooljaar op de Ursulinen doorbrengen. Een nieuwe school, een middelbare school, een school waar ze niemand kende.

Mama was zo lief geweest om vandaag een dagje vrij te nemen zodat haar dochter op de eerste schooldag niet met de bus hoefde te gaan. Daar was het meisje wel dankbaar voor. Ze had al stress genoeg.

Plots weerklonk er een schel gerinkel. De massa kinderen begon zich te bewegen en hier en daar werden er rijen zichtbaar. Myra stond in het midden van de speelplaats en wachtte af. Ze had er geen idee van waar ze naartoe moest.

Enkele tellen later ging er een witte deur open. Een groep druk pratende volwassenen stapte naar buiten. Ze gingen elk voor een rij staan en één voor één verdwenen de rijen kinderen naar binnen. Myra keek rond en zag dat er in een hoekje onder het afdak nog een meisje stond. Helemaal alleen. Myra stapte op haar af en zei: ‘Hallo, ben jij hier ook nieuw op school?’ Ze knikte alleen maar. ‘Ik heb geen idee waar ik naartoe moet. Ik zit in klas 1G maar ik weet niet waar dat is. En jij?’ Het meisje haalde haar schouders op. ‘Hoe heet jij?’ vroeg Myra in de hoop toch iets van geluid uit haar te krijgen. ‘Lana,’ fluisterde ze.

Lana was een mollige tiener met lang zwart haar in een vlechtje. Ze was blijkbaar ook helemaal overonderd op deze eerste schooldag.

Myra keek rond en zag de mevrouw die haar enkele minuten geleden had aanzien voor een klein kindje over de speelplaats lopen.

‘Kom, Lana, we gaan aan die dame vragen waar we naartoe moeten gaan,’ zei ze dapper.

Aarzelend stapte ze achter haar aan. Van zodra de mevrouw Myra opmerkte, lachte ze vriendelijk.

‘Dag meisje, kan ik je helpen?’

‘Wij zijn hier nieuw op school en we weten niet waar we nu naartoe moeten, mevrouw,’ zei Myra beleefd.

‘Heb je de mail dan niet gelezen?’ vroeg de dame bezorgd.

‘Euh, welke mail?’ Myra wist echt nergens van. Haar moeder had niets gezegd over een mail.

‘Alle kinderen hebben een mail gekregen met daarop een plattegrond van de school. Hierop staan alle klassen getekend en waar welke klas in de rij moet staan.’

‘Oei, sorry, ik heb geen mail gezien,’ zei Myra stilletjes.

‘Hm, vreemd. Misschien is hij bij de spam terechtgekomen dan?’ zei de vrouw nadenkend.

Myra haalde haar schouders op.

‘Mijn mama heeft wel met de school gebeld en ze zeiden dat ik naar klas 1G moet gaan. Weet u dat soms zijn?’

‘O, natuurlijk! Had dat toch direct gezegd! Volg me maar,’ zei ze vriendelijk en stapte de speelplaats over.

In het grote gebouw aan de overkant stapte ze naar binnen. Myra en Lana deden hun uiterste best om haar te volgen. Af en toe moesten ze zelfs een beetje lopen. Deze vrouw had duidelijk snelwandelen als hobby. Na een heel parcours door gangen, deuren, trappen op en weer af, stopte ze.

‘Voilà, hier is 1G,’ zei ze lachend.

Hijgend en met een kloppend hartje keek Myra haar aan.